

ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 306

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλην των τακτικῶν ανταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἐκτὸς προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῆ φρε. 2.

Ἐκ δὲ Ἰ. Σταδίου ἀριθ. 26.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ.

Ἡ κίνησις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως διὰ τῶν αἰώνων εἶναι σπουδῆ βαθέως ἐνδιαφέροντος. Ἐν εἶδος φιλοσοφίας ἀκολουθεῖ ἄλλο. Εἰς ἀνθρώπος εἰς μίαν ἐποχὴν προσφέρει ἓν εἶδος λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς; ἄλλος εἰς τὴν αὐτὴν ἢ εἰς ἄλλην ἄλλο εἶδος.

Τοῦτο καταφαίνεται, ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας. Αὕτη διαιρεῖται εἰς 4 μεγάλας περιόδους τὴν Ἀρχαίαν, τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Γραικορωμαϊκὴν καὶ τὴν Νεωτέραν. Αἱ περίοδοι αὗται διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται ἕως οὗ ὁ νοῦς κουράζεται καὶ συγχίζεται μὲ τὰς ἀτελευτήτους μεταβολὰς τῶν σκέψεων καὶ τῶν γνωμῶν τῶν ἀνθρώπων. Οὕτως ἡ Ἀρχαία φιλοσοφία ἐμπερικλείει 7 μεγάλας σχολὰς, παριστᾷ δὲ ἑπτὰ μεγάλας μεταβολὰς σκέψεως. Τούτους Ἰωνικοὺς φιλοσόφους ἠκολούθησαν οἱ Ἑλεᾶται, τούτους δὲ ὁ Ἡράκλειτος καὶ τὸν Ἡράκλειτον οἱ Ἄτομισταί, οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀτόμων, τούτους δ' ὁ Ἀναξαγόρας, τὸν δὲ Ἀναξαγόραν οἱ σοφισταί. Κατὰ τὰ τελευταῖα στάδια τὴν σοφιστικὴν φιλοσοφίαν διεδέχθη ὁ Στωικισμός, ὁ Ἐπικουριανισμός, ὁ Σκεπτικισμός, ἀρχαῖος καὶ νεώτερος, ὁ Νεωπλατωνισμός, ὁ Σχολαστικισμός, ὁ Ἰδεαλισμός, ὁ Πραγματικισμός, ὁ Ὑλισμός, καὶ διάφορα ἄλλα ἤδη ἰσμοῦ. Ὁ Πλάτων ἐτροποποίησεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διαφέρει ἀπὸ τὸν Πλάτωνα.

Ἡ Νεωτέρα φιλοσοφία παριστάνει μεγαλειτέρας καὶ ταχυτέρας μεταλλαγὰς. Ὁ Δεκάρτης, Σπινόζας, Χζούμ, Λεϊβνίτιος, Κάντιος, Φίκτιος, Σέλλεγγ καὶ Ἐγελ, ἕκαστος εἶχε τούς ἰδίους αὐ-

τοῦ ὀπαδοὺς καὶ νέαν καὶ πολὺ διαφέρουσαν δοξασίαν περὶ ζωῆς ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχον οἱ πρό αὐτοῦ.

Τοιαῦται αἱ μεταβολαὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φιλοσοφίαν καὶ μάθησιν. Αἱ ἱστορικαὶ αὗται μεταβολαὶ ἀποκαλύπτουν τὸ ἀσταθές καὶ ἀπατηλὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀπολύτως ἐπισφαλές τῆς ἀνθρωπίνης αὐθεντικότητος. Οἱ διάσῃμοι οὗτοι ἄνδρες ἀντιπροσωπεύουν τὰς ἀγγχινουστάτας διανοίας καὶ τὸν βαθύτατον λόγον, τὰ ὅποια ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ μεταχειρισθῆ πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς, καὶ ὁμοῦς ὁ κόσμος ἀρνείται νὰ δεχθῆ οἰανδήποτε τούτων, ὡς ἐσχάτην αὐθεντικότητα. Ὁ ἱστορικὸς Δοβινιέ συνείθισε νὰ λέγῃ, ὅτι θὰ ἔβιδε περισσότερον διὰ μίαν ἀκτίνα φωτός ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ—τὴν Γραφὴν—παρὰ δι' ἄλλην τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ζῆ καὶ διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, Διτηρήθη ἀμετάβλητος καὶ ἀδιάφθορος δι' ὅλων τῶν περιπετειῶν, καὶ ἐν γένει τῶν ἀνθρωπίνων γνωμῶν, καὶ ἤδη ἀπολαμβάνει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις εἶναι καθὼς ἡ παλλίρροια—ἐν κύμα διαδέχεται ἕτερον—ἕκαστον δὲ κατὰ σειράν χάνει τὴν ἀτόμικότητά του, ὅταν κτυπήσῃ ἐπὶ τὴν ξηράν. Οἱ διαλογισμοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὡς ὁ ποταμός, ὅστις βέει εὐσταθῶς καὶ ἀδιακόπως διὰ τῆς καρδίας στερεᾶς τινος ἠπείρου, ἥτις σταματᾷ τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς ἀνησυχου θαλάσσης.

Ἡ πορεία τῆς Γραφῆς διὰ τῆς ἱστορίας ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιρρεάσθη ὑπὸ τῆς πτώσεως αὐτοκρατοριῶν, ὑπὸ τῆς μεταβολῆς τῶν φιλοσοφιῶν, καὶ τῶν θρησκειῶν τῶν

ἀνθρώπων, οὐδὲ ὑπὸ οὐδεμιᾶς τῶν μεταβάσεων, αἰτίνας εἶναι οἱ ἀναγκαῖοι ὄροι πάντων ὅσα εἶναι πεπερασμένα καὶ πρόσκαιρα. Δὲν ἔχει οὕτω μὲ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν. Ἐκάστη γωνία ἔχει τὴν παλλήροάν της, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπιρραζέται. Συζητήσεις καὶ ἔρευναι εἶναι ἀναγκαῖοι παράγοντες εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πρόοδον.

Ὁ ὠκεανὸς θὰ ἐβρωμοῦσεν ἀνευ τῆς κινήσεως τῆς ἐνεργουμένης εἰς τὰ ὕδατα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν καταγιγῶν καὶ τῶν παλλήροϊων. Οἱ ποταμοὶ δὲν ἔχουσι χρεῖαν οὔτε καταγιγῶν, οὔτε παλλήροϊων πρὸς διαιώνισιν τῆς ζωῆς ἐν αὐτῷ. Ὅστις εἶναι ἀραγμένος ἐν τῷ Θεῷ, δὲν ἀνησυχεῖ ὑπὸ τῶν διαμαχῶν καὶ συνταράξεων, αἰτίνας συμβαίνουσι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν.

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΠΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνός ἵππου.
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Εἰς τὰ ἀνοικτὰ λειβάδια εἶχομεν πολὺ ὠραῖα παιγνίδια καλπαζόντες ἄνω καὶ κάτω καὶ κυνηγοῦντες τὸ ἐν τὸ ἄλλο γύρω, τριγύρω τοῦ ἀγροῦ ἔπειτα σαματῶντες ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων. Ἄλλ' ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐξημερώσεως, ἦτο κακὸς καιρὸς δι' ἐμέ. Διάφοροι ἄνδρες ἦλθον νὰ μὲ πιάσουν, ὅταν δὲ μετὰ πολλὰς προσπάθειας μὲ συνέκλεισαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀγροῦ, εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ συνέλαβεν ἐκ τῆς θινὸς καὶ τὴν ἐσοίγηξε τόσον δυνατὰ, ὥστε μόλις ἤμποροῦσα νὰ ἀναπνεύσω. Ἐπειτα ἄλλως συνέλαβε διὰ τῆς σκληρᾶς χειρὸς του τὴν κάτω σιαγόνα μου, καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ οὕτω διὰ τῆς βίας ἔβαλε εἰς τὸ στόμα μου τὴν χαβιά. Ἐπειτα μὲ ἔσυρε διὰ τοῦ ἀγωγέως, ἐνῷ ἕτερος μὲ ἱμαστίγωνεν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη πείρα μου περὶ τῆς φιλοφροσύνης τῶν ἀνθρώπων. Τὸ πᾶν βία! Δυστυχῶς δὲν μοὶ εἶδον εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω τί ἤθελον. Κατηγόμεν ἀπὸ εὐγενὲς γένος καὶ ἤμην πολὺ ζωηρὰ καὶ πολὺ ἀγρία, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως τοὺς ἐπροξένησε πολὺν ταραχήν. Ἄλλ' ὅμως ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ κλειώμαι ἐντὸς ἐνός ἵπποστασίου ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀντὶ νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ διὰ τοῦτο ἤμην ἠρεθισμένη καὶ ἐπασχον καὶ ἐπόθουν νὰ ἐλευθερωθῶ. Σὺ αὐτὸς γνωρίζεις καλῶς πῶσον κακὸν εἶναι τοῦτο, ἐνῷ ἔχεις καλὸν καὶ φιλόφρονον κύριον, καὶ πολλὰς περιποιήσεις καὶ χαιδεύματα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον τίποτε ἀπ' αὐτά.

— «Ἵπῃρχεν ὅμως εἰς, ὁ γέρω αὐθέντης, ὁ κ. Ρύδαρ' εὐτος νομίζω ἠδύνατο νὰ μὲ ἡμερώσῃ ταπεινῶς, καὶ θὰ ἔκαμνε μὲ ἐμὲ ὅτι ἐπιθύμει, ἀλλὰ

δυστυχῶς εἶχεν ἀναθέσει, ἐντελῶς τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ ἔργου εἰς τὸν υἱὸν του καὶ εἰς ἄλλον τινὰ πεπειραμένον ἄνθρωπον, αὐτὸς δὲ ἤρχετο κατὰ καιροὺς νὰ ἐπιβλέπῃ. Ὁ υἱὸς του ἦτο ἄνθρωπος ἰσχυρὸς, ὑψηλὸς καὶ θαρραλέος, ὅθεν ἐκαλεῖτο Σαρψῶν, συνειθίζε δὲ νὰ καυχᾶται ὅτι οὐδέποτε εἶχεν εὖρει ἵππον ἰκανὸν νὰ τὸν καταρρίψῃ. Ἐστερέετο τῆς τρυφερότητος τοῦ πατρὸς του, καὶ ἦτο ὅλως σκληρότης — σκληρὰ φωνή, σκληρὸν ὄμμα, σκληρὰ χεῖρ, ἠοθάνθη δ' ἐκ πρώτης ἀρχῆς ὅτι ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἤθελον, ἦτο ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' ἐμὸν ὄλην τὴν ζωηρότητα καὶ νὰ μὲ καταστήσῃ ἡσυχον, ταπεινὴν, εὐπειθῆ, κορμᾶτι ἵππειον κρέας! «Ναί, ἵππειον κρέας!» Αὐτὸ ἦτο ὅλον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐσκέπτετο, προσέθηκεν ἡ Πιεπερόρριζα καὶ ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς της, ὡς ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ περὶ αὐτοῦ συλλογισμὸς τὴν παρώργιζεν. Ἐξηκολούθησε δὲ λέγουσα, «Ἐὰν δὲν ἔκαμνα ἀκριβῶς ὅτι αὐτὸς ἤθελε, μὲ ἔφερον ἐξω εἰς τὸ γυμναστήριον καὶ μὲ ἔκαμνε νὰ γυρίζω γύρω τριγύρω διὰ τοῦ μακροῦ σχοινίου τῆς γυμναστικῆς ἕως οὗ μὲ κατεκούραζεν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔπινε πολὺ, ὅσον δὲ περισσότερον ἔπινε, τόσον σκληρότερον ἐφέρετο πρὸς ἐμέ. Ἡμέραν δὲ τινὰ, μὲ ἔκαμνε νὰ ἐργασθῶ σκληρῶς παντοιοτρόπως, καὶ ὅταν ἐπλαγίασα, ἤμην κουρασμένη καὶ ταλαίπωρος καὶ ὀργισμένη: Τὸ πᾶν μοὶ ἐφαίνετο πολὺ σκληρὸν. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἦλθε δι' ἐμὲ ἐνωρίς καὶ πάλιν μὲ ἔκαμνε νὰ γυρίσω ἐπὶ πολλὴν ὥραν, μόλις δ' εἶχον ἀναπαυθῆ μίαν ὥραν καὶ ἰδοὺ παρουσιάζεται ἔχων ἀνά' χεῖρας τὸ ἐπίπτιον καὶ τὸν χαλινὸν καὶ νέον εἶδος χαβιά. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω πῶς ἀκριβῶς συνέβη τοῦτο, διότι μόλις μὲ ἵππευσεν εἰς τὸ γυμναστήριον, κάτι τι, τὸ ὅποιον ἔκαμνα, τὸν ἐξώργισε καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ σφίξῃ τὰ ἦνια τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε σχεδὸν μὲ ἐπνίξε. Ὁ νέος χαβιάς μοὶ ἐπροξένει πολὺν πόνον καὶ αἴφνης ὠρθώθην τοῦτο τὸν ἐξώργισεν ἐτι περισσότερον καὶ ἤρχισε νὰ μὲ κτυπᾷ. Ἡ διαγωγή του αὕτη διηγείρε τὸ πνεῦμά μου ἐναντίον του καὶ ἤρχισα νὰ λακτίζω καὶ νὰ κύπτω καὶ νὰ ὀρθοῦμαι, ὅπως ποτὲ πρότερον δὲν εἶχον κάμει, πάλιν δὲ σφοδρὰ ἐξηκολούθησε μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐπὶ πολὺν ὥραν ἔμενε κολλημένος ἐπὶ τοῦ ἐπίπτιου, μὲ ἱμαστίγωνε δὲ σκληρῶς μὲ τὸ μαστίγιον καὶ μὲ ἐκέντα μὲ τοὺς πτερνιστῆρας του, ἕως οὗ τὸ αἷμα μου ἤρχισε νὰ βράζῃ καὶ ἀπερσίσεια ὅπως ἤμποροῦσα ἐκ τὸν βίψω κατὰ γῆς. Μετὰ τρομερὸν δ' ἀγῶνα τὸν κατέρριψα πρὸς τὰ ὀπισθεν, τὸν ἤκουσα δὲ νὰ πῆσῃ μὲ κρότον ἐπὶ τῆς χλόης καὶ χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ κυττάξω ὀπίσω μου ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος τοῦ ἀγροῦ. Ἀφοῦ ἐφα-

σα έχει ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν διώκτην μου ἀργὰ σηκωνόμενον ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ πορευόμενον εἰς τὸ ἵπποστάσιον. Ἐγὼ ἐστάθην ὑπὸ κάτω μίᾳς δρυὸς καὶ παρατήρουν, ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο νὰ μὲ πιᾶσθαι, ὁ δὲ καιρὸς παρήρχετο, ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ θερμὸς καὶ αἱ μυῖαι κατὰ χιλιάδας ἤρχισαν νὰ κἀθηνται εἰς τὰ αἰμοστάζοντα πλευρά μου, ὅπου οἱ περυσιτῆρες εἶχον ἐμπηχθῆ. Προσέτι ἤρχισα νὰ πεινῶ, διότι δὲν εἶχον φάγει τίποτε ἀπὸ ἐνωρὶς τὸν πρωῖ, εἰς δὲ τὸν ἀγρὸν, εἰς τὸν ὅποιον ἤμην, δὲν ἦτο χόρτος ἀρκετὸς διὰ μίαν χῆνα νὰ χορτάσθαι. Ἐπειθὺμουν νὰ πλαγιασῶ καὶ νὰ ἀναπαυθῶ, ἀλλὰ μὴ τὸ ἱριππίον δεμένο σφιγχτὰ διὰ λωρίδος περὶ τοῦ σώματός μου, δὲν ἠδυνάμην νὰ εὐρω ἀνάπαυσιν, ἔπειτα οὐδὲ σταλαγματιὰ νεροῦ ὑπῆρχε νὰ πῶ, ὥστε εὐρισκόμην εἰς αὐτὴν τὴν ἀβλίαν καταστάσιν μέχρι σχεδὸν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Τὰ ἄλλα πωλάρια ἦλθον οἱ ὑπῆρέται καὶ τὰ ὠδήγησαν εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἀλλὰ οἱ ἐμὲ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

«Τέλος ὅμως, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔδυεν, εἶδον τὸν γέρω αὐθέντην ἐξεληθόντα μὲ κόσκινον εἰς τὰς χεῖρας. Ἦτο πολὺ λαμπρὸς γέρων κύριος, κατάλευκος τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον, ἀλλ' ἡ φωνὴ του τοιαύτη, ὥστε ἠδυνάμην νὰ τὴν διακρίνω μεταξὺ χιλίων. Δὲν ἦτο ὑψηλὴ, οὔτε πάλιν χαμηλὴ, ἀλλὰ πλήρης καὶ καθαρὰ, καὶ καλὴ, καὶ ὅταν δειτάττε ἦτο τόσον σταθερὰ, καὶ ἀποφασιστικὴ, ὥστε πάντες, ἵπποι καὶ ἄνθρωποι, ἐγνώριζον ὅτι περιέμενον ἀπ' αὐτοὺς ὑπακοήν. Αὐτὸς ἐπλησίασεν ἡσυχῶς, κινῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ κόσκινον, καὶ ὀμιλῶν ἠλαρῶς καὶ μὲ ἀβρότητα πρὸς ἐμέ, «Ἐλα κόρη μου. Ἐλα, Ἐλα.» Ἐπειτα ἀκίνητη καὶ τὸν ἀφῆκα νὰ μὲ πλησιάσθαι. Μὲ προσέφερε τὴν βρῶμην καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ τρώγω ἀφρόδως. Ἡ φωνὴ του ἀφῆρσεν ὅλους τοὺς φόβους μου. Ἰστατο πλησίον μου χαϊδεύων καὶ περιποιούμενός με, ἐνῶ ἐγὼ ἔτρωγον, ἰδὼν δὲ τὰ κομμάτια τοῦ αἵματος εἰς τὰ πλευρά μου ἐφαίνετο ὠργισμένος. «Πτωχὴ κόρη! Σὲ κακομετεχειρίσθησαν! Σὲ κακομετεχειρίσθησαν!» Ἐπειτα ἡσυχῶς ἔλαθε τοὺς χαλινούς καὶ μὲ ὠδήγησεν ἡσυχῶς εἰς τὸ ἵπποστάσιον, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου τὴν στυγμὴν ἔκεινεν Ἰστατο ὁ Σαμφών, εἰς τὴν θύαν τοῦ ὁποίου ἐτίσφατο τὰ ὠτὰ μου καὶ τὸν ἰδοῦτσα. «Παραμέρισε,» εἶπεν ὁ αὐθέντης, «καὶ μὴ πλησιάσθαι, διότι ἐκαμὸς κακὴν ἐργασίαν σήμερον εἰς τὴν πτωχὴν φορβάδα. Ἐκεῖνος ἰμουμοῦρισε κάτι τι θτι ἤμην ἵππος τσινιάρης ἀλλ' ὁ πατήρ τὸν δέεκοφεν, εἰπὼν, «Ἀκουσον! ἄνθρωπος κακῆς διαθέσεως, ποτὲ δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἓνα ἵππον καλῆς διαθέσεως! Σὺ, ὡς φαίνεται, δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὸ ἔργον σου, Σαμφών!»

(Ἀκούσθαι)

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτοῦ.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνίνος ἦτο ὁ εὐγενέστατος τῶν ἰθνηκῶν (αἰθαλολατρῶν). Ἡ κορωνὴ καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Στωικισμοῦ, ἐγεννήθη δὲ ἐν Ῥώμῃ τῷ 121 μ. Χ. Τὸ ἀρχικόν του ὄνομα ἦτο Μάρκος Αὐρήλιος Βῆρος. Ὁ πατήρ του Ἀντωνίνος Βῆρος ἀπέθανεν ἐνῶ ἦτο Πραιτωρ () ἀφῆσας τὸν υἱὸν του Μάρκον νήπιον ὄντα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγαθῆς καὶ ἱκανῆς μητρὸς του Λουκίλλης. Τὸ καθῆκον τοῦτο δὲν ἀφῆκε αὐτὴν μόνην νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ ἀγαθὸς πάππος του Ἀντωνίνος ὁ ἐπονομασθεὶς εὐσεβὴς, ἀμφοτέρου δὲ ὄτε πάππος καὶ ἡ μήτηρ οὔτε κόπων οὔτε δαπάνης, οὔτε ἄλλου εἰνὸς μέσου ἐφείσθησαν ὅπως ἀνατραφεῖ ὁ Μάρκος καθὼς ἤρμοζεν εἰς τὴν θέσιν καὶ τὸ μέλλον του ὑπὸ πᾶσαν ἐποφίην.

Ὅταν ὁ Μάρκος ἔφθασεν εἰς τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς υἰοθετήσεν ὡς διάδοχόν του τὸν Γίγον Ἀντωνίνον τὸν εὐσεβῆ, ὅστις εἶχε νυμφεῦσθαι τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάρκου, ὑπὸ τὸν θρονὸν νὰ υἰοθετήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Κομμοδόν καὶ τὸν Μάρκον.

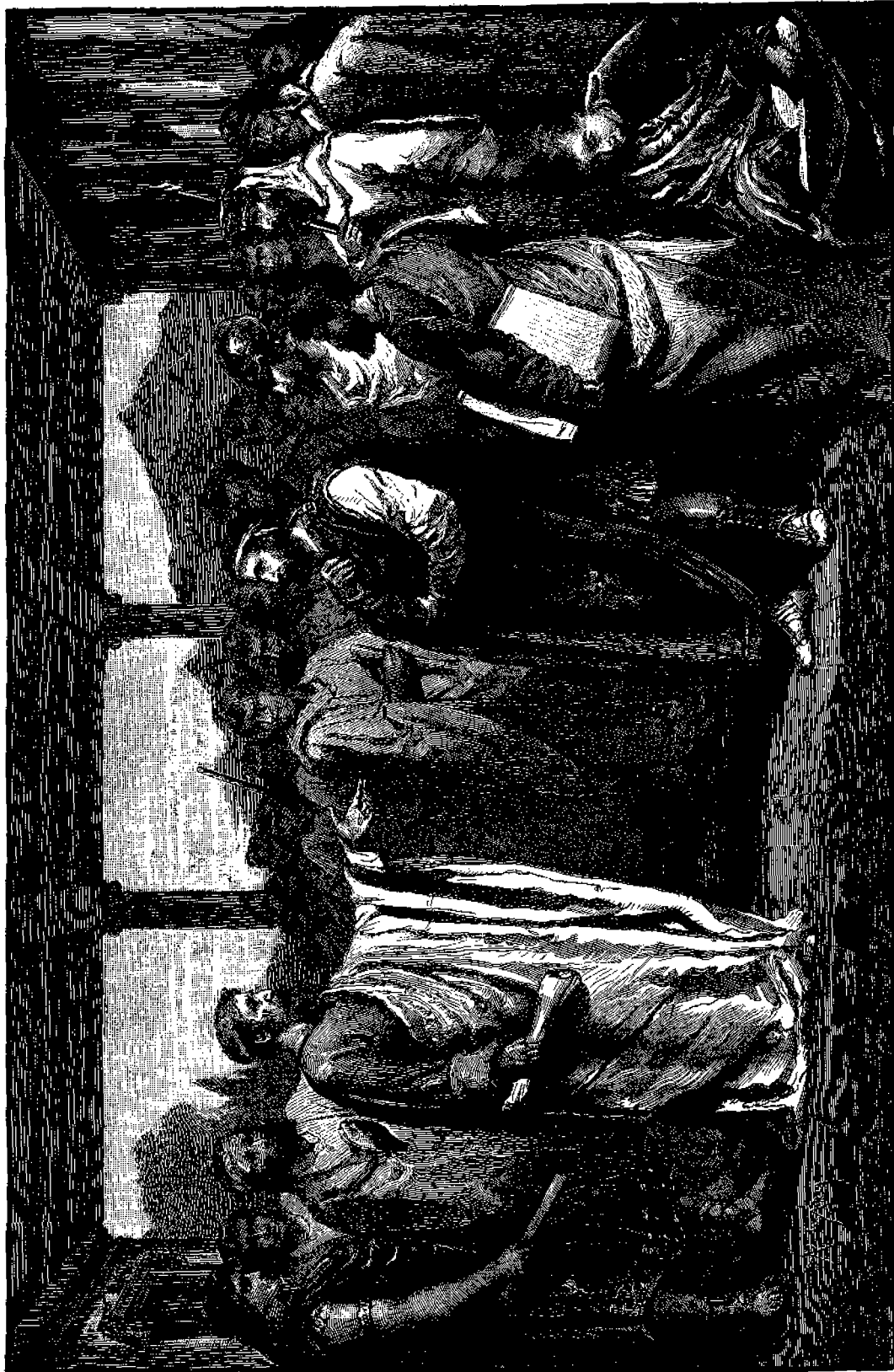
Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς, ὁ Μάρκος λαβὼν τὸν τίτλον τοῦ Καίσαρος, ἀφῆκε τὸ πατρικὸν ὄνομα Βῆρος καὶ ὀνομάζετο ἔκτοτε, Μάρκος, Αὐρήλιος Ἀντωνίνος Πίος.

Μνηστὴν ποιούμενος τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἐκφράζεται οὕτω πως εἰς αἱ τὰς Ἀναμνήσεις του. «Ἐἰς τοὺς Θεοὺς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τοὺς ἀγαθοὺς προπάτορας, τοὺς ἀγαθοὺς γονεῖς, τὴν ἀγαθὴν ἀδελφὴν, τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους, τοὺς ἀγαθοὺς συντρόφους, τοὺς ἀγαθοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους — σχεδὸν τὰ πάντα ἀγαθὰ.» Συγχαίρει δὲ ἑαυτὸν, ὅτι εἰς κανὴν τῶν δημοσίων σχολῶν τῆς Ῥώμης δὲν ἐφοίτησεν!

Ὅπως οἱ πλεῖστοι τῆς Ῥωμαϊκῆς νεολαίας τῶν ἡμερῶν του, ὁ Μάρκος ἤρχισεν τὰς σπουδὰς του μὴ τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν ποίησιν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Ἡρωδῆ τὸν Ἀτικόν, καὶ Κορνήλιον Φρόντην παιδαγωγοὺς δὲ εἶχε καλοὺς, ἰδίως τὸν Ρουστεικόν, ὅστις κατὰ τὴν ὀμιλίαν του τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιστῆμῃ νὰ ζῆ κρεπόντως καὶ νὰ φθάσῃ εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ζωῆς.

Κατὰ τὸ ἦσαν ὅμως ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰσῆλθεν εἰς ἄλλην πορείαν σπουδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνηκολούθησε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤτεον μέχρι τέλους ζωῆς. Συνοικειωθείς μὲ τὸν Στωικὸν φιλόσοφον Διωνύσιον, τόσον ἐθίχθη ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν, ὥστε ἀνέλαθε τὴν ἐνδυμασίαν τῆς σχολῆς του καὶ ἐντελῶς ἐγκατέλειπε τὴν ρητορικὴν καὶ ποίησιν χάριν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν νομικῶν, λαβὼν ὡς διδασκάλους του τὸν ἐκ Καίρωναιος Σέξτον καὶ Βολουσιανὸν Μαρκιανόν, ὅστις ἦτο διακεκριμένος νομικός. Ἐπεδῶθη δὲ ὀλοφύχως οὐ μόνον κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πράξιν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν Στωικῶν καὶ ἐξῆ τέσον λιτὴν καὶ κοπιώδη ζωὴν, ὥστε ἔβλαψε τὴν ὑγίαν του. Παρὰ τῶν Στωικῶν διδασκάλων του ἐδιδάχθη πολλὰ καὶ ἑσπείρετα μαθημματα. Νὰ ἐργάζηται πολὺ, νὰ ἀπαρῆται ἑαυτὸν, ν' ἀποφεύγῃ ν' ἀκούῃ διαβολὰς, νὰ ὑπομῆν τὰς δυστυχίας, ποτὲ νὰ μὴ ἐκκλίνῃ ἀπὸ εἰς ἀκοσμοῦ του, νὰ ἦται σοβαρὸς ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, τρυφερὸς εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους, νοθεσίας, νὰ μὴ λέγῃ εἰς τοὺς ἄλλους «δὲν ἔχω σύγκαιριαν,» οὔτε νὰ δικαιολογῆται διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν εἰς καθήκοντος, ἔνεκα σπουδαίας ἐργασίας. Μὲ δὴν ὅμως τὴν Στωικότητά του, ὁ Μάρκος διετήρησε τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ ἀέριστον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διαγωγῆς του. Τόσον ἀέριστος ἦτο εἰς τὸ λέγειν καὶ τὴν συμπεριφορὰν, ὥστε καὶ ὄλον τὰ διὰστημα τῶν 23 ἐτῶν, κατ' ἄβασίλευσεν ὁ θεὸς πατήρ του Ἀντωνίνος ὁ εὐσεβὴς μόνον δις ἐκοιμήθη εἰς ἑλλην οἰκίαν. Τὸ 146 μ. Χ. ἐνυμφεῦσθαι τὴν θυγατέρα τοῦ θεοῦ πατρὸς του Φαυστίαν.

Τὸ 161 μ. Χ. ὁ Ἀντωνίνος Πίος ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀγρο-

Ὁ Μάρκος Διόσκουρος ἐπέβη πρὸς τὸν διδάσκαλον τὸν ὀργανισθέντα διόσκουρον διὰ τὴν διδασκαλίαν. Ἰστορεῖται ὅτι τὸν διδάσκαλον τούτον προσεκύλησεν ὁ ἄνθρωπος ἡμέτερος Ἀντωνίνος ἐξ Ἑλλάδος, ἔχων δ' εἰς Ρώμην καὶ προσκαλεθεὶς τὸν ὑπάγον εἰς τὰ Ἀνάτορα, ἀπεκρίθη, «Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ ἐπισκεπτήται τὸν διδάσκαλον καὶ οὐχὶ ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητήν.» ἔθεν ὁ διδάσκαλος ἐπεὶ τὸν Μάρκον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀπολλωνίου!

τικὴν τοῦ Ἰσραὴλ 75 ἐτῶν τὴν ηλικίαν, πρὶν δ' ἀποβάνῃ ἐκείσας παρὰ τὴν κλίην τοῦ εὐγενεῖς τῆς Ρώμης καὶ συν- ἴστησεν εἰς αὐτοὺς τὸν Μάρκον, τεσσαρακοναετῆ τότε ὄντα, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὰ ὄνομα τοῦ Κομμόδου, τοῦ ἁλ- λου θεοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκαλεῖτο Λούκιος Βῆρος. Καὶ ἡ μὲν Σύγκλητος (Γερουσία) ἀπεράσισε ν' ἀναγορεύσῃ τὸν Μάρκον μόνον Ἀυτοκράτορα. Ἄλλ' αὐτὸς ἴδριε τὴν γεν- ναιοφροσύνην του πρὸς τὸν Βῆρον, ἀναδείξας αὐτὸν συναυ- τοκράτορα, καὶ μολοντεῖ ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ἦτο ἀντίθετος,

λάθρ μέρως οὐδὲ κὰν νὰ παρηγορηθῆ, διότι ὁ Θρύμ, ὁ Παγετώδης Βασιλεὺς, τῷ εἶχε κλέψαι τὴν σφύρα ν, τὸ ὄπλον τῆς δυνάμεώς του καὶ μετα- φέρει αὐτὴν εἰς τὸ ὑπερβόρειον βασιλείον του. Ὁ Λόκις, ὅστις ἔκαμε χρέη κήρυκος, ἀνεβέ- χθη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν χώραν τοῦ Θρύμ καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν τῆς σφύρας. Ἄλλ' ἡ αἰτησίς του ἐγένετο ἀποδεκτὴ μὲ εἰρω- νείαν παρὰ τοῦ γίγαντος βασιλέως, ὅστις συγ-

Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Θρύμ. (Νορβηγιανὸς μῦθος).

ὁ Μάρκος διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων του κατώρθωσε νὰ ἐπάγῃ εἰρηνικῶς μετὰ τοῦ θεοῦ ἀδελφοῦ καὶ συναυτο- κράτορος αὐτοῦ ἐπὶ 8 ἑταίη.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΣΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΟΥ.

(Νορβηγικὸς μῦθος.)

Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου εὐαχούντο ποτὲ εἰς τὰ Ὀλύμπια δώματα, ἀλλ' ἐκ τῆς συνοδείας των ἔ- λειπεν ὁ Θού, ὁ Ὑψιβερέτης, καὶ δὲν ἠδεδε νὰ

κατένευεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν παρὰ κλινὴν τοῦ Ἑρμού (Λόκη) ἐπὶ τῷ ὄρω ἡ βασίλισσα Φρυγία, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀλύμπου Ὅστιν, νὰ γείνη σύζυγός του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τοῦ Θρύμ ἔκαμε τὸν Θού νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Μετεμφισθεὶς δὲ διὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Φρυγίας καὶ καλύψας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ πικνὸν πέπλον μετέβη εἰς τὴν χώραν τοῦ Θρύμ, ἵνα γείνη σύζυγος αὐτοῦ.

Πόσον ὁμως ἐξεπλάγη, ὅταν ἀφαιρέσας τὸν πέ- πλον ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς νομιζομένης Φρυ- γίας ἀνεκάλυψε τὸ τρομερὸν πρόσωπον τοῦ Ὑ-

ψιδρομέτου Θόρ! Πριν δὲ δυνήθῃ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸν, ὁ Θόρ λαβὼν τὴν σφύραν ἐκτύπησεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς καὶ τὸν ἐξήπλωσε νεκρὸν· λαβὼν δὲ τὴν σφύραν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐπανέστρεψε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὰ Ὀλύμπια δώματά του καὶ οὕτως ἐπανήλθεν ἡ εὐφροσύνη εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν!

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

(Ἰδε φύλλον Μαρτίου.)

Μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις καὶ ἐρεύνας πρὸς ἀνεύρεσιν χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλας νήσους, ὁ Κολόμβος λαβὼν μετ' αὐτοῦ τινὰς ἐκ τῶν ἐντοπίων, ἀπέπλευσεν ἐπὶ τῆς Νίνας διὰ τὴν Ἰσπανίαν τὴν 4 Ἰανουαρίου 1493, ἀφοῦ ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰσπανιόλας, ἐν τῷ φρουρίῳ τὸ ὁποῖον ἐκτίσεν μετὰ τὴν ἔυλειαν τῆς Ἀγίας Μαρίνης, 3η φρουρούς (Σημ. Σ. Ἐφ. Παιδῶν) ἡ παράγραφος αὕτη ἀνατυπῶνται ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, διότι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Συντάκτου ἐδημοσιεύθη λανθασμένως.

Φοβούμενος δὲ μήπως ἡ γνώσις τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ ἀπολεσθῇ, ἤτοίμασε γραπτὴν ἔκθεσιν αὐτῆς καὶ κλείσας αὐτὴν ἐν φιάλῃ, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ναῦται τοῦ καὶ πιθανόν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔκαμον εὐχὴν, πρᾶγμα τι ἐὰν ἐφθασον ὕγεις εἰς τὸν πρὸς θν θρονίων, νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ μεταλάβουν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελον εὔρεν, καὶ ταύτην τὴν εὐχὴν ἐπλήρωσαν εὐθὺς ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὰς Ἀζόρας νήσους, τὴν δὲ 15 Μαρτίου 1493 ἐλμηνήθησαν εἰς τὸν λιμένα Πάλος τῆς Πορτογαλλίας, ὅπου ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὑπεδέχθη αὐτοὺς εὐγενέστατα.

Μετὰ τοῦτο μετέβη εἰς Βαρκελώνην, ὅπου ὁ Μονάρχης τῆς Ἰσπανίας ἐδέχθη αὐτὸν ἀνευ ἐπιμοταξίας, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν νὰ καθῆσθαι καὶ νὰ διηγῆθαι εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς αὐλικούς του τὰ τῆς ἐπιχειρήσεώς του· ἐκύρωσεν ὁλας τὰς τιμὰς, ὅσας εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει εἰς αὐτὸν πρότερον καὶ θέσας αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς 17 πλοίων καὶ 1500 ἀνδρῶν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὴν νῆαν γῆν πρὸς ἐξακολούθησιν νέων ἀνακαλύψεων. Μετὰ τὰ πλοία ταῦτα ὁ Κολόμβος ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ Κάδιε τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1493· Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ τύχη τὸν ἐγκατέλειπε, διότι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνταξιδεύοντας μετ' αὐτοῦ ἦσαν ἄνθρωποι τυχοδιώκται, μὴ βλέποντες δὲ τὰ ὄνειρά των πραγματοποιούμενα συνεταιρίσθησαν μετὰ τῶν καὶ ἤγειραν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Κολόμβου, εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἀνεκάλυψαν καθ' ὁδὸν τὴν νήσον Ἰσπανιάν καὶ Πέρτο Ρίκο, ἠνάγκασαν τὸν Κολόμβον νὰ ἀγκυροβολήσῃ εἰς τὴν νήσον Ἰσπανιόλαν, καὶ ἐκεῖ ἴδρυσαν τὴν πρώτην ἐν Ἀμερικῇ ἀποικίαν.

Στερηθεὶς τῆς βοηθείας τῶν ὁ Κολόμβος δὲν ἀπεθάρρυνθη, ἀλλ' ἀφῆσας ὡς Διοικητὴν τῆς νήσου ταύτης τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βαρθολομαῖον ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ Κάδιε τὴν 11 Ἰουνίου 1896, ὅπου κατώρθωσε νὰ ἀθωωθῇ τῆς κατ' αὐτοῦ κατακραυγῆς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ταξιδίου ἐκείνου.

Λέγεται ὅτι καθῆμενός ποτε εἰς τὴν βασιλικὴν τρά-

πεζαν καὶ ἀκούων τινὰς τῶν αὐλικῶν νὰ ὑποτιμῶσι τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεώς του, ὡς ἔργον οὐδὲν ἴσχυον ναυτικοῦ, ὁ Κολόμβος λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης ὠν, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς αὐτοὺς παρακαλέσας νὰ τὸ στήσωσιν ἐπὶ τῆς δεξίας αὐτοῦ ἀκρας. Τούτων δὲ μετὰ πολλὰς προσπάθειας ἀποτυχόντων, λαβὼν αὐτὸ ὁ Κολόμβος ἐστήσῃ θραύσας τὸ δεῦ ἀκρον.

«Ἄλλ' αὐτὸ πάντες ἡμεῖς ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν,» ἐξεφώνησεν διὰ μίαν οἱ αὐλικοί. «Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ἀταράχως ὁ Κολόμβος, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγὼ σὰς ἐδεῖα τὸν τρόπον!»

Τὴν 30 Μαρτίου 1498 ἐπεχείρησε τὸ τρίτον αὐτοῦ ταξίδιον εἰς τὸν Νέον κόσμον ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Λουκάρ μετὰ 6 πλοία. Τὴν φορὰν ταύτην διευθύνθη μᾶλλον πρὸς νότον καὶ ἀνεκάλυψε τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Ὀρινόκο, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς τὸν ποταμὸν Σιών, ὅστις εἶχε τὰς πηγὰς του ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς Ἑδέμ. Ἀνεκάλυψε προσεὶ τὰ παράλια τῆς Παράρας καὶ τὰς νήσους τῆς Ἀγίας Τριάδος, τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς Κοναμπάκουα, ἐκείθεν δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν νήσον Ἰσπανιόλαν, πρὸς ἀνάρρωσιν τῆς βλαφθείσης ὑγείας του, φθάσας δ' ἐκεῖ εὔρε τὴν ἀποικίαν εἰς ἀποσύνθεσιν σχεδόν. Προσπαθήσας δὲ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα ἐπέσυσε καθ' αὐτοῦ μόνον τὴν ὄργην τῶν ἐκεῖ φιλόκρων, οἵτινες κατήγγειλαν αὐτὸν εἰς τὸν Μονάρχην τῶν Ἰσπανῶν ὡς σφετεριστὴν τῶν βασιλικῶν δικαιωμάτων, ὁ δὲ Φερδινάνδος πεισθεὶς εἰς τὰς κατηγορίας ταύτας ἐστείλε Φραγκισκανὸν τινὰ Βοβδιλλαν Ἰνα ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀνέχεται ἀληθείας.

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ ἀπεσταλμένου τούτου ἦτο νὰ θέσῃ τὸν Κολόμβον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τοὺς στείλῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅταν δὲ ἀδικοματικὸς τις μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν του διὰ νὰ τὸν ἐξαγάγῃ καὶ τὸν εἰδοποίησῃ ὅτι ἐμελλε νὰ σταλῇ εἰς Ἰσπανίαν, «Λοιπὸν, εἶπεν, με φέρετε εἰς θάνατον, Βαλλέτιο!» Οὕτως ὁ ἀνακαλυπτὴς τῆς Ἀμερικῆς μετεφέρθη εἰς τὸ πλοῖον σιδηροδέτομος, ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου προσεφέρθησαν νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν ἀπὸ τὰ δεσμά του, ἀπεκρίθη μετ' ὑπερηφάνιας, «Θὰ φέρω τὰ δεσμά ταῦτα εἰς ἐνθύμησιν τῆς ἀχαριστίας τῶν ἡγεμόνων!»

Ἡ ὄργη, ἣτις ἐξεδηλώθη ἐν Ἰσπανίᾳ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίειν τοῦ Κολόμβου ἐκεῖ μετὰ τοῦ λαοῦ κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης πράξεως τοῦ ἀπεσταλμένου ἦτο μεγάλη καὶ ἔκαμε τὸν βασιλεῖα νὰ κηρύξῃ ὅτι δὲν ἠνίχθεο ποσῶς εἰς τὴν σκευωρίαν ἐκείνην καὶ ὅτι οἱ μεγιστάνες ἐκ ἡλιτοπίας εἶχον πράξει ταῦτα. Ἄλλ' ὅμως ἦτο φανερόν ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἀφ' ἑνὸς, οἵτινες ἐφθόνου αὐτὸν διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τέσσον αἰφνιδίως εἶχον ἀνέλθει, καὶ ὁ βασιλεὺς ἀφ' ἑτέρου, ὅστις δὲν ἠσχιστήθη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνακαλύψεων του, συνώμοσαν νὰ τὸν ἐξοντώσωσιν. Ὅθεν μετὰ παρέλευσιν 9 μηνῶν, καθ' ὅς ὁ βασιλεὺς δι' εὐγενῶν τρόπων ἤρνεῖτο νὰ τὸν ἰκανοποιήσῃ, ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος διώρισεν τὸν Νικόλαον Ὀδάνδην, Κυβερνήτην τῆς Ἰσπανίας. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βοβδιλλας ἀνεκλήθη καὶ καθ' ὁδὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ὁ δὲ Κολόμβος, γέρων ἤδη ὢν, ἐστάλη ἐπὶ κεφαλῆς 4 πλοιαρίων μετὰ 150 ἀνδρῶν εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων!

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ.

(Διήγημα διδακτικόν)

ΕΙΣ τὴν Ἔφημ. τῶν Παίδων,
(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδὲ φύλλον Φεβρουαρίου.)

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπιστρέφει ὁ κύριός μου ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν χωρικῶν, οὔτινες ἐθροῦνον ἤδη τὴν ἀπώλειαν τῶν κτηνῶν των.

Ἡ χαρὰ των ὅτε εἶδον αὐτὰ βόσκοντα ἐκεῖ πλησίον, σὰα καὶ ἦσαν, ἦτο μεγάλη ἔσπευσαν δὲ μὲ θάρρος πρὸς ἀπόβεισιν τοῦ κυρίου. Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα παρήλθεν οὕτως, καὶ πρὸ μίας μόλις ὥρας ἠδυνήθημεν νὰ ἀποχαιρετισώμεν τοὺς χωρικούς, οὔτινες θὰ κοιμηθῶσιν ὑπὸ τὴν στέγην των τὴν νύκτα ταύτην, χάρις εἰς τὸν κύριόν μας καὶ νιόν Σας, Βερτράνδον!

Ἡ Κυρία Ἐλεονώρα, λίαν συγκινημένη ἠκροάζετο μετ' ἐνδιαφέροντος.

— « Ἦτο εἰς κίνδυνον ὁ νιός μου; — » ἠρώτησεν.

— « Οὐδόλως, — » ἀπεκρίθη ὁ Βερνάρδος.
— « Ἐδείξε τόσην σύνεσιν καὶ ψυχραιμίαν, ὅσην τόλμην καὶ ἀφοσίωσιν. Ἀνέβη ἐπὶ ὑψηλοῦ τινος τοίχου, ὅθεν ἠδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ τὰ πάντα καὶ ἐκεῖθεν μᾶς ὠδήγει πῶς καὶ ποῦ νὰ διενεργήσωμεν τὰς ἐνεργείας ἡμῶν. Ἄ! δὲ τὸν ἴδωμεν μέγαν καὶ διαβόητον στρατάρχη, ἐὰν ζήσωμεν! »

« — Φωνάζετε τὸν Βερτράνδον — » εἶπεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα, σπογγίζουσα κρυφίως τὰ δάκρυά της. — « Ἄς ἴδῃ νὰ μοι ζητήσῃ συγχώρησιν. Μία στιγμή ὀργῆς, ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἀδικαιολόγητος, δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ πρᾶξιν τόσον ἀξίεπαινον. »

Ὁ Βερτράνδος ταπεινῶς ἐζήτησε συγχώρησιν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐνδώσῃ ποτὲ πλέον εἰς τὴν ὀργήν. Τὴν ὑπόσχεσιν δὲ ταύτην ἐτήρησεν ἐν μέρει μόνον, διότι ἦτο φύσεως ὀργίλου καὶ ἐνέδιδεν ἐνίοτε εἰς τὴν ὀργήν, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ἠνδρώθη καὶ ἔγεινε, καθὼς τὸ προείπεν ὁ Βερνάρδος, μέγας καὶ περίφημος στρατηγός, ὁ Μέγας Κοντέσταυλος τῆς Γαλλίας Λουγγουσσίν, ἀλλ' ἡ ὀργή του δὲν ἐξημιάσε ποτε οὐδένα, καὶ τὸ φυσικὸν τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ μεγάλου ἥρωος καλύπτεται ὑπὸ δολιχέρου βίου λαμπρῶν πράξεων καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ.

— Εἰς τὰ περὶ χωρὰ τῆς Παβίας ἐν Ἰταλίᾳ φέεται κυπάρισσος, τὴν ὅποιαν ἡ παράδοσις θεωρεῖ σύγχρονον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ποιήματα.

— Τὰ ἔξοδα τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ γερμανικοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἀνῆλθον εἰς 2 1/2 ἑκατομμύρια φράγκων, ποσὸν ὑπερβολικόν, ἐὰν λησθῇ ὑπ' ὄψει ὁ συνήθης οἰκονομικώτατος βίος τῆς ἰταλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, καὶ ὁμῶς μυριάδες Ἰταλῶν φτωχολητῶν.

— Ἡ Ἀντιβασιλίσα τῆς Ἰσπανίας ἀπεφάσισε νὰ παραχωρῇ ὑπὲρ τοῦ κράτους ἐν ἑκατομμύριον ἐκ τῆς ἐτήσιου ἐπιχορηγήσεως της.

— Ὡς γνωστόν, ἡ αὐτὴ ἀντιβασιλίσα εἶχε παραιτηθῆ ὑπὲρ τοῦ κράτους αὐτῆς, τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὰς ὁποίας δὲ ἐλαμβάνεν ὡς χήρα τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου ΙΒ'.

— Ὁ ἐν Ἰνδίας ἀγγλικὸς στρατὸς ἀποτελεῖται ἤδη ἐξ 190,000 ἀνδρῶν περίπου, ὧν 130,000 αὐτόχθονες καὶ 60,000 यूρώπειοι.

— Ἡ συντήρησις τοῦ στρατοῦ τούτου στοιχίζει εἰς τὸν ἰνδικὸν προϋπολογισμὸν περὶ τὰ 17 ἑκατομμύρια ἀγγλικῶν λιπῶν.

— Οἱ Ῥώσοι διατηροῦσιν περὶ τὴν Σαμαρκάνδην στρατὸν 200,000 ἀνδρῶν.

— Κατὰ τοὺς φυαιοδίφας μία χελιδὼν καταβροχθίζει ἡμερησίως 6,000 μύιας.

— Πρὸ ἀλλήλων εἶε ἐπὶ τῶν ἐγγίτετο χρήσις ἐν Ἀγγλίᾳ 15 ἑκατομμυρίων βελῶν ἐτήσιως.

— Μαθηματικὸς μετ' ἀκριβεῖς ὑπολογισμοῦς εἶρεν δια εἰς ποδηλατικῆς καταβάλλει ὀλιγώτερον ἄγωνα ὅπως διανύσῃ ἀπόστασιν 15 μιλίων ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου ἢ 3 μιλίων πεζῶς.

— Ὁ ἔσπος καὶ ὁ βουὸς ζῶσι 33 ἔτη, ὁ βοῦς 28, ὁ χοῖρος 18, ἡ ἀῖξ καὶ τὸ πρόβατον 15, ὁ κύων 22, ἡ γαλῆ 16, ὁ χῆν 20, ὁ κύνικλος 9, ὁ λαγὸς 8, ἡ μελεαγρὶς 12, ἡ ἀλώπηξ 14, ἡ ἔρκυς 21, καὶ ἡ φάλαινα 1000 ἔτη!

— Κατάλευκος κόραξ διατηρεῖται εἰς τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κοβούργου. Φέρεται ῥάμφορ καὶ ὄνυχας κερπίλους, εἶνε δὲ ἀδελφὸς ἑτέρου λευκοῦ κόρακος ἐκκολαφθέντος ταυτοχρόνως.

— Παμμαθηστὸν ὀρνεθοτροφεῖον ὑκάρχει ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Ὀρεγόνος τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

— Ἰκολογίζουσαν εἶε τὸ ἥρωοτροφεῖον τοῦτο ἀριθμῶν 90,000 ὀρνίθων, 20,000 ἰνδιάνους, 3,000 χῆνας, 10,000 νῆσας καὶ ἀναριθμήτους περιστέρους.

— Ἀῶγοι τῆς μειώσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν Λιθασσέρ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶνε ἡ νοθεία τῶν ποτῶν, ἢ πρὸς ἔλασιν τῶν γεννημάτων χρήσις σιδηρῶν κυλινδρῶν δι' ὧν ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῶν κῶκων τὸ φύτρον (ἔμβρυον), ἕκαστ' περιέχει 40 οἷο ἄζωτου καὶ τέλος ἡ κατάχρησις τοῦ καπνοῦ, ὅστις ἐκνευρίζει καὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν ζωτικότητα.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ ἠγοράσθη χοῖρος ἡλικίας μόλις 18 μηνῶν ἔχων ἐν τούτοις βάρους μὲν 380 χιλιγράμμων, μήκος δὲ 270 μέτρων καὶ περιφέρειαν 1.90 μ.

— Σπουδὴ τῆς γραφῆς αὐθάνει τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην μας ἢ ἀγάπη δ' αὕτη βίσκεται νῦν καὶ ἰδιαιτῶς ὡς ἐπὶ τὰς ἀληθείας τὰς γεγραμμένας εἰς τὰς σελίδας τῆς. Οὕτως ὥστε ὅσον περισσότερον τὴν ἀναγιώσκεις τις, τόσον περισσότερον φωτισμὸν λαμβάνει πρὸς κατανόησιν κλοισιτέρων καὶ λεπτοτέρων νοημάτων.

Προετὶ ἡ σπουδὴ τῆς Γραφῆς εὐρύνει τὴν διάνοιαν ἡμῶν ὥστε νοούμεν ἔτι περισσότερον τὸν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου συγγραφέως τῆς, καὶ νὰ ἴδωμεν πάντα τὰ πράγματα ἐπιπερισσότερον ὅπως τὰ βλέπει αὐτός.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΗΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖα δένδρα ἦσ' ἀπηγορευμένον νὰ κόπτονται;
2. Ποῖος ἔθεσε φέρον 50 σίκλων κατὰ ἄνθρωπον;
3. Ποῖος ἠδύνατο νὰ τρέχῃ ὡς δορκάς;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1— Όταν τῷ κανένα πράγμα δὲν τοῖμα νὰ μὲ ἔγγισθ,
 Καὶ ἂν ἴθελαι τὸ πράξῃ πικρῶς θὰ μετανοήσῃ.
 Ἐνῷ πρὶν μεγάλην λάμπην ἔχουνεν. ὁ ὀφθαλμὸς μου,
 Κ' ὑπερβολικῆ θερμότης ἀνεπαύετο ἐντός μου,
 Ὅταν ἀποθάνω θλῶς ἀλλοιούται ἡ μορφή μου,
 Κ' ἡ Διθιοπία λέγεις ὅτι εἶμι ἡ πατρίς μου.
 Καὶ νεκρὸς ἐν τούτοις ἔχω τὴν τιμὴν μεγαλειτέραν,
 Ἐπειδὴ λαμβάν' εὐκόλως ὑπαρξίν μου τὴν προτιμῶν.
 Ἄν τὸ ξίφος τώρα λάθῃς καὶ μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
 Ἄνθρωπον τινὰ ἐμπρός σου παρεούθῃς ὅ' ἀναστήσῃς.
 Ὅστις θὰ σοὶ ἐνδυμίσθ τὴν προσφιλοτάτην γῆν,
 Εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας ἡ καρδιά σου ἀλγεῖ.
 Ἐν Μαραθῶνι, I. N. Z.

Παρά τῶ ἐμῶ ὁμοίαν
 Ἐν τῷ στέρω μου καρδίαν
 Ἄν τις θέσῃ ἔτι μίαν.
 Κι' ἐν μου κόψῃ τὸ κεφάλι,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ των τὸ βάλῃ,
 Ἄπ' τὰ ὕψη θὰ κατέλθω,
 Ὅτι τὰς οἰκίας θὰ εἰσέλθω,
 Καὶ μὲ μετριοφροσύνην
 Θὰ ἀσκῶ δικαιοσύνην.

Ἐν Καρδαμύλῃ, Μανδρόνης Σαφοδίας.

3— Ἐμ' ἄσχημος, ἀλλ' εὐμορφα τὰ τέκνα μου γεννῶνται,
 Διὰ τὴν ευμορρίαν των ἀπ' εἰλους ἀγαπᾶνται.
 Οἱ ἔγγονοί μου γίνονται τρεῖς οἱ ἑὲν κοινωνίαν,
 Καὶ βλέπτουσι τοὺς ἔχοντας μ' αὐτοὺς πολλὴν φιλίαν.
 Ἄνται προσέχετε πολὺ μὴ τοὺς εἰπῆτε φίλους,
 Διότι ἡ φιλία των σὰς καταναῖ γελίους.
 Ἄν ὅμως ἔχετε μ' αὐτοὺς μετρίαν γνωριμίαν,
 Αὐτὸ σὰς ὠφελεῖ πολὺ χωρὶς ἀμφιβολίαν,
 Ἐν Χριστῷ Κρίσῃς. Ὅλγα Α. Ἀθανασιάδου.

Ἐμπροσθ ἀπλῆ ἀκροστιχίς.

4— Τὸ ἔλόν μου, ἐκ λέξεων, ὀκτὼ ἀποτελεῖται,
 Κ' ἡ λύσις τούτου, φιλτατοί, ἀπὸ ὕμῶς ζητεῖται.
 Ἡ πρώτη εἶμι τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ,
 Ὅστις εἰργάσθη κ' ἔζησα ὡς μαθητῆς Χριστοῦ.
 Καὶ ἡ δευτέρα βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Ἰθάκῃς,
 Ἡ τρίτη πόλις ἑκαουστή, γὰρ τὰ θερμὰ λουτρά της.
 Καὶ ἡ τετάρτη βασιλεὺς τῶν τότε Βυζαντινῶν,
 Ἡ πέμπτη τ' ὄνομα θεᾶς προστατίδος Ἑλλήνων.
 Ἡ ἕκτη εἶνε νῆσος τις, κ' ἐν Μεσογείῳ πλεῖ,
 Ἡ δὲ ἑβδόμη ποταμὸς κ' ἐν Κασπία ῥεῖ.

Καὶ ἡ ὀγδόη παριστᾷ ἐν' ἄνδρα σκεπτόν,
 Ὅστις εἰς τὰς ἀγκάλας του ἔδεχθη, τὸν Χριστόν,
 Τὰ ἀρχικά δὲ γράμματα τούτων εἰν ἡεῖυρῆς,
 Ἄνδρα ὑπερασπίσαντα ἀλλήθειαν θὰ εὕρης.
 Ἐν Μαργητοῖα, Ν. Κ. Βούναρης.

Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.

5— Συνίσταται ἐξ ἑνῆα λέξεων τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶνε
 ὄνομα πόλεως τινὸς τῆς Μικρασίας, ἡ δευτέρα ὄνομα
 ἐνὸς εὐσεβοῦς βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ, ἡ τρίτη ὄνομα
 ἐνὸς ἐκ τῶν προσώπων τῆς τραγηδίας Σούτσου «δοιο-
 πόρος,» ἡ πέμπτη ἀρχαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου,
 ἡ ἕκτη κωμῳπολὶν τῆς Ἠπειροῦ, ἡ ἑβδόμη ἐν ἐκ τῶν
 στοιχείων τῆς ἀτμοσφαιρας, ἡ ὀγδόη ὄνομα ἐνὸς τῶν
 δώδεκα πατριαρχῶν, καὶ ἑννάτη ὄνομα θεᾶς τῆς ἀρ-
 χαϊότητος.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν λέξεων τούτων, ἀποτελοῦσι τὸ
 ὄνομα κωμῳπῶλεως γνωστῆς τῆς Πελοποννήσου ἀναερομένην
 ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐξ ἧς ἐτήληθον ἄποικοι κατ' ἀρχαίαν
 ἐποχὴν κτίσαντες εἰς Χίον κωμῳπολιν μέχρι σήμερον κατοι-
 κουμένην, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἔθνους τινὸς τῆς Αἰθιοπίας,
 Ἐν Καρδαμύλῃ, Εὐάγγ. Μαρτάκης.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἀπριλλίου 1893.

- 1— Πῆρα—Χῆρα—Ἡρα—Θῆρα
- 2— Νέφος—φῶς
- 3— Π—ροῦθος
- Α—ρατοῦρος
- Ρ—αμουσία
- Ι—σαάκ
- Σ—αλαμίς
- 4— Σ—ολο—Ν
- Α—ργ—Α
- Θ—υυ—Φ
- Υ—π—Θ
- Α—υκοῦργ—Σ
- 5—Τὸ ἔτος.

Ἄνται.

Ἀντώνιος Σαμαρῆτης 1.3.5. Νικόλ. Μ. Κορὶς 1.2.3.
 4.5. 1. Χατζηλουκάς 1.2.3.4.5. Πετροῦλα Σπετσιώτου
 1.2.3.4.Κ.(Σ. Κουβαράς 3.5. Γεώργ. Σ. Ἀργαλείας 3.4.
 Ἀγγέλος Εὐσε. Ἀγγελίδης 1.2.3.4.5. Ἄνε. Δ. Γιαχῆς
 2.3. Γεώργ. Σαρματίας 1.2.3.4.5. Μανδρ. Σαφοδίας 1.
 2.3.4.5. Παναγ. Μηνεῖας 1.2.8.4.5. Δημοσθ. Κατζάκης 4.
 4.5. Εὐάγγ. Μαρτάκης 1.3153.5 Ἀλεξάνδρα Κατσηπανάγου
 1.2.3.4. Ὅλγα Α. Ἀθανασιάδου 1.2.3.4.5. Γεώργ. Πα-
 παπέτρου 1.3.3. Μαργῶ Α. Παπαδάκη 1 2.3.4.5. Κα-
 τῆνα Ε. Πετροπούλου 1.3.4. Βασιλικὴ Ν. Καλλιπολίτου. 1.
 2.3.5. Δ. Ι. Ἀσημάκης 1.3.5. Σῆρος Α. Βουσκοῦδάκης 1.
 2.5. Κ. Ε. Καραμυλλάς 1133.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Κήρυγμα Εὐαγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ
 Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 π. μ.
 ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοὺς
 Στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑλληνικῆ Ἐυ-
 αγγελικῆ Ἐκκλησίᾳ. Προσέτι κατὰ Πέμ-
 πτην ἀπὸ 8—9 μ. μ.
 — Ἐν τῇ Ἀποθνήκῳ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ὑπάρ-
 χουσι ὄσματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὁλό-
 κληροὶ σειραὶ Ἐφημ. Παίδων καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ
 τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.

— Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρη-
 σκευτικά καὶ ἠθικά φυλλάδια καὶ διδασκ.
 = «Ὁ Παππᾶ Γρέχας» τοῦ Κορραῖ.
 = Ἡ Κυρὰ Καλί.
 = Παγκόσμιος φιλολογία.

— Τὸ Ἐπιλόγιον τῶν ληστῶν διήγημα τερπνό-
 τатον καὶ διδασκτικώτατον διὰ οἰκογενεῖας μὲ εἰ-
 κόνας τμητὴ μόνον μίᾳ δραχμῇ συμπεριλαμβανο-
 μένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ANESTH ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ 1893— 3444